

[Carsten Andersen]

En tredje ting, som jeg vil beskæftige mig med, er, at det traditionelle arbejdsbegreb skal udvides, så vi i en bredere sammenhæng kan afgøre, hvornår et menneske kan siges at have arbejde. Det er jo en interessant ny ting. Vi ved fra Arbejdsdirektoratet, at arbejdsbegrebet, når man ser det i a-kassesammenhæng, kan have de mest finurlige sammenhænge. Ministeren har jo været i EF og fået vejledning i sociale støtteopgaver, og det er nok herfra, at arbejdsbegrebets udvidelse kommer. Vi kan læse i EF's papirer, hvordan man tænker sig at det skal foregå: Bistandsklienten henvender sig til den kommunale anvisning for sociale støtteopgaver og bliver sendt ud for at hjælpe til med f.eks. havearbejde, rengøring og omsorgsarbejde. Hvor begynder vi, og hvor ender vi? Hvis ministerens mange ord om uddannelse og tilknytning til arbejdsmarkedet skal have et indhold, hvorfor satser ministeren så ikke på uddannelsstilbud til kontanthjælpsmodtagere? Med de arbejdsopgaver, som ligger her, kunne man f.eks. tænke sig en hjemmehjælperuddannelse og måske også, at refusionsordningen blev sådan, at kommunen gav 33 pct. på hjemmehjælp. Det ville give selvværd både for den, der skulle ud at arbejde med det, og for den, som modtager hjælpen. Ladegårdslemmernes indtogsmarch vil jeg tillade mig at kalde ministerens EF-forslag om støttee arbejde. Vi vil håbe, at det ikke bliver en realitet i dansk socialpolitik.

Ministerens interesse for arbejdsmarkedet er prisværdig, og hun kan regne med SF's støtte til en række af de projekter, fordi de under alle omstændigheder vil være forbedrende for de udstødningstruede og for de udstødte. Vi lægger særlig vægt på initiativerne om, at revalidering skal give ret til a-kassememberskab efter endt uddannelse. Den særlige indsats, arbejdsformidlingen skal udøve for at skaffe job og jobtilbud, ligger helt i tråd med SF's ønsker. For øvrigt mangler vi ikke beskæftigelsesprojekter, jobskabelse osv.; det står jo mellem linjerne i ministerens redegørelse.

Vi vil komme med en række forslag, som konkretiserer, som jeg tidligere var inde på det, en række af ministerens strøtanker. Vi vil komme med et forslag om økonomiske forbedringer inden for bistandsområdet, og så vil jeg da håbe, at Socialdemokratiet vil være med til at skabe mulighed for denne omfordeling: forhøjelse af grundydelse og afskaffelse af fattighjælpsatserne.

Vi vil også komme med forslag om, at der i bistandsloven skabes mulighed for en særlig, supplerende hjælp med socialpolitisk sigte, den mulighed, vi i den gamle børneforsorgslov havde, for at forhindre en social deroute. Vi vil komme med forslag om ret til optagelse i a-kasse efter afsluttet revalidering. Vi vil komme med forslag om, at efter seks måneders ledighed skal bistandsklienten individuelt tilbydes arbejde eller uddannelse. Vi vil komme med forslag om, at bistandsloven skal have indført særlige regler om gældssanering, og om, at der ved udmåling af kontanthjælp kan ses bort fra op til halvdelen af en arbejdsindtægt i samme størrelse som højeste dagpengesats. Og vi vil komme med forslag om en ubureaukratisk, op-søgende ungdomsrådgivning. Vi vil fremsætte konkrete forslag, så vi kan komme til at diskutere mange af de gode ting, der er i ministerens redegørelse.

Det, der bekymrer os vedrørende arbejdsmarkedsdebatten, er, at socialministeren ikke finder anledning til ud fra et socialpolitisk synspunkt at beskæftige sig med, at lavtlønsområdet er ved at komme på niveau med bistandshjælpsmodtagerne. Det er ikke omvendt, som det af mange er sagt. Lavtlønsområdet er faktisk ved at blive et socialpolitisk spørgsmål, og det burde overvejes, hvad den øvrige fagbevægelse har tænkt sig at gøre ved det. Men vi kan også lige så godt sige klart, at højt lønsområdet må vise solidaritet med lavtlønsområdet, så vi får rettet op på den skæveling, der er i gang.

Ministerens siger det på en anden måde. Hun siger, at man ikke får større livskvalitet, fordi man får mere i løn eller ydelse. Det var dog en debat, man kunne føre videre ud. Der er behov for, at socialpolitikere beskæftiger sig med arbejdsmarkedet, især når der skal gøres en ekstra indsats for at få de udstødte tilbage til det igen. Tempo og arbejdsmiljø udstøder alle de krumme, som ikke kan klare akkorden. Det sker både i det offentlige og i de private virksomheder. Her er der i særdeleshed behov for, at det offentlige går foran. Vi socialpolitikere må angribe arbejdsmarkedet for den kortsigtede og menneskeudstødende erhvervs politik, der føres inden for alle områder.

Flygtningeproblematikken bliver nævnt. Det ville være godt, om ministeren lagde ud med nogle visioner og løsningsmodeller, så